ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Mgr. D. J.,** proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení,** se sídlem Malinovského náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2018, č. j. MMB/0506458/2017, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2020, č. j. 31 A 42/2018-159,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně vlastní rodinný dům, na němž byly dle zjištění stavebního úřadu při kontrolní prohlídce provedeny stavební změny (přístavba a zastřešení terasy) vyžadující povolení nebo opatření stavebního úřadu, aniž byl takový akt vydán. Po zahájení řízení o odstranění stavby požádala žalobkyně o její dodatečné povolení.

[2] Úřad městské části města Brna, Brno-střed usnesením ze dne 17. 7. 2017, č. j. MCBS/2017/0113014/FILT (dále „stavební úřad“ a „prvostupňové rozhodnutí“), výrokem I. neprodloužil lhůtu k odstranění nedostatků žádosti určenou usnesením ze dne 24. 7. 2015 s termínem doplnění do 30. 11. 2015 a výrokem II. řízení o dodatečném povolení stavby zastavil pro neodstranění podstatných vad žádosti bránících v pokračování v řízení. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím, které je označeno v záhlaví (dále „napadené rozhodnutí“). Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) shora označeným rozsudkem.

[3] Stěžejní námitku žalobkyně, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí nebylo rozhodnuto o její žádosti o prodloužení lhůty k doložení náležitostí žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 26. 11. 2015 (doručené dne 30. 11. 2015), shledal krajský soud nedůvodnou, neboť považoval za jednoznačné, že tak stavební úřad učinil právě výrokem I. prvostupňového rozhodnutí. I kdyby však bylo o neprodloužení lhůty rozhodnuto samostatným rozhodnutím, mohl stavební úřad řízení vzápětí zastavit, neboť případné odvolání proti takovému rozhodnutí nemá odkladný účinek. Ztotožnil se s názorem stavebního úřadu, že prodloužením lhůty by byl ohrožen účel řízení, neboť žalobkyně nehodlala žádost doplnit, ale konec lhůty vázala na rozhodnutí o jí podané správní žalobě proti procesnímu rozhodnutí o přerušení řízení, jež však nepředstavovala předběžnou otázku, jejíhož vyřešení by správní orgány byly povinny vyčkat. Na věc žalobkyně nemohlo mít vliv, zda v jiných řízeních o dodatečném povolení jiných staveb bylo o žádostech o prodloužení lhůt rozhodováno v souladu se zákonem. Stavební úřad sice pochybil tím, že žalobkyni nepoučil o následcích nedoplnění odvolání, nicméně tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

II. Shrnutí obsahu kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu (dále „napadený rozsudek“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu.

[5] Stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost napadeného rozsudku. Krajský soud se nezabýval námitkou nezákonnosti usnesení stavebního úřadu ze dne 24. 7. 2015, č. j. MCBS/2015/0067743/SKOM, kterým bylo přerušeno řízení o dodatečném povolení stavby a určena lhůta k doplnění žádosti nejpozději do 30. 11. 2015. S navrženými důkazy výslechy svědků se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nevypořádal. Stěžovatelka nesouhlasila, že výrokem I. prvostupňového rozhodnutí bylo rozhodnuto o její žádosti o prodloužení lhůty ze dne 26. 11. 2015 a trvá na tom, že takové rozhodnutí vydáno nebylo, takže byla zkrácena na právu podat opravný prostředek. Vymezila se vůči stanovisku žalovaného, že skutečnost, že o zmíněné žádosti rozhodnuto bylo, plyne z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a podotkla, že proti odůvodnění se odvolat nelze. Z vyjádření žalovaného k žalobě dovodila, že si žalovaný byl pochybení vědom, když uvedl, že v dané situaci měl stavební úřad žádost o prodloužení lhůty odmítnout, a dodala, že to neučinil, a fakticky akceptoval lhůtu, již sama navrhla.

[6] Žalovaný považuje napadený rozsudek za přesvědčivý a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[7] Stěžovatelka na vyjádření žalovaného reagovala replikou, v níž kromě zopakování kasačních námitek uplatnila řadu výhrad ke spisové dokumentaci předložené žalovaným, zejména poukazovala na nedostatky v číslování listin a chronologickém uspořádání, jakož i na absenci některých listin. Správní spis podle ní není řádně veden, je nekompletní a nevěrohodný. Tyto nedostatky vykazoval již v řízení před krajským soudem, proto měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Tím, že krajský soud aproboval, že skutečnost, že o žádosti o prodloužení lhůty bylo rozhodnuto, lze dovodit z odůvodnění napadeného

rozhodnutí, když z výroku neplyne, porušuje její legitimní očekávání založené rozsudkem téhož soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 31 A 158/2019-62. Navíc krajský soud na rozdíl od téměř totožné věci č. j. 31 A 44/2015-84 z 22. 3. 2017, bod 42, kde rozhodl jinak, nečinnost stavebního úřadu v délce cca 17 měsíců přičetl k tíži stěžovatelky.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost byla podána včas, má potřebné náležitosti a stěžovatelka má zákonem vyžadované právnické vzdělání, proto nemusí být zastoupena advokátem.
[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Z hlediska věcného posouzení kasační stížnosti je vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy „*uvedení konkrétních stížních námitek* [...] *nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*“ (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Nejvyšší správní soud se tedy věnoval pouze argumentaci vyhovující právě nastíněným požadavkům.

[11] Krajský soud podrobně zrekapituloval procesní kroky, které stěžovatelka učinila v průběhu řízení o dodatečném povolení stavebních úprav jejího domu (body 21 až 32, rozsudek je dostupný na www.nssoud.cz), a Nejvyšší správní soud ověřil, že toto shrnutí odpovídá obsahu správního spisu, proto je nadbytečné průběh správního řízení nyní znovu opakovat.

[12] Stěžovatelce nelze přisvědčit, pokud tvrdí, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, jelikož se krajský soud nezabýval její námitkou nezákonnosti usnesení o přerušení řízení o dodatečném povolení a o stanovení lhůty k doplnění náležitostí žádosti o dodatečné povolení stavby. V žalobě stěžovatelka žádné argumenty namítající nezákonnost rozhodnutí o přerušení řízení ze dne 24. 7. 2015, č. j. MCBS/2015/0067743/SKOM, neuvedla. Proti rozhodnutí ze dne 23. 11. 2015, č. j. MMB/0422917/2015, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti tomuto usnesení, však podala správní žalobu, již ale krajský soud usnesením ze dne 21. 9. 2017, č. j. 31 A 13/2016-30, odmítl, neboť směřovala proti úkonu správního orgánu, kterým se pouze upravuje vedení řízení, jenž je ze soudního přezkumu vyloučen. Příležitosti vznést konkrétní námitky proti usnesení o přerušení řízení a stanovení lhůty k doplnění náležitostí žádosti v žalobě proti napadenému rozhodnutí stěžovatelka nevyužila. Sice do jejího textu zkopírovala celé znění

žaloby odmítnuté pod č. j. 31 A 13/2016-30, což je totéž, jako by ji připojila přílohou, ale její argumentace se (v přípustných bodech) zaměřila pouze na otázky, zda bylo rozhodnuto o žádosti o prodloužení lhůty, zda jí mělo být vyhověno, zda měl správní orgán před vydáním napadeného rozhodnutí vyčkat rozhodnutí o žalobě ve věci sp. zn. 31 A 13/2016 a zda náležitě odůvodnil, proč to není potřeba, zda byla výzva k doplnění odvolání v souladu se zákonem a zda byly její odvolací námitky vypořádány dostatečně. Pouhý odkaz na jiné podání (zde žalobu v jiné věci), i když je technicky proveden vtělením citace do textu žaloby, bez uvedení, v čem žalobce spatřuje rozpor procesního rozhodnutí správního orgánu se zákonem, který by měl navíc vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, řádným žalobním bodem není.

[13] Jádro kasační argumentace souvisí s přetrvávajícím přesvědčením stěžovatelky, že o její žádosti o prodloužení lhůty k doložení povinných náležitostí žádosti o dodatečné povolení stavby nebylo rozhodnuto, takže nebylo možné řízení zastavit. Krajský soud však věc správně posoudil, když s odkazem na rozhodná ustanovení správního řádu a s oporou v citaci výroku I. prvostupňového rozhodnutí uvedl, že je jednoznačné, že právě tímto výrokem (a nikoli pouze odůvodněním, to je mu pouze oporou) bylo o jediné žádosti stěžovatelky o prodloužení lhůty k odstranění nedostatků žádosti stanovené usnesením ze dne 24. 7. 2015 rozhodnuto. Poukaz krajského soudu na to, že výrok mohl být formulován lépe, pokud by výslovně zmínil konkrétní datum žádosti o prodloužení lhůty, v žádném případě nezakládá vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud je stejně jako krajský soud přesvědčen, že žádné pochybnosti o tom, že lhůta k doložení náležitostí prodloužena nebyla, nevznikly, a žalobní argumentace stěžovatelky zrušení napadeného rozhodnutí neodůvodňovala.

[14] Stěžovatelka na podporu svého přesvědčení, že výrok I. prvostupňového rozhodnutí byl vadný, poukázala na rozsudek krajského soudu č. j. 31 A 158/2019-62, který však není pro její věc příléhavý. V tam řešeném případě shledal soud neurčitým deklaratorní výrok o existenci veřejně přístupné účelové komunikace, který postrádal údaj o její délce a přesném umístění, což připouštělo pochybnosti, v jakém rozsahu mohou uživatelé cesty zasahovat do práv vlastníků dotčených pozemků. V posuzované věci výrok srovnatelným deficitem netrpí. Obsahuje jednoznačnou formulaci o neprodloužení dříve stanovené lhůty, a to je podstatné. Judikaturní požadavky na kvalitu výroku splňoval a stěžovatelka skutečnou nejistotu ohledně jeho obsahu a významu zcela jistě pociťovat nemohla. V její prospěch nevyznívají ani závěry druhého odkazovaného rozhodnutí krajského soudu, č. j. 31 A 44/2015-84. Ten posuzoval situaci, kdy stavebník požádal o prodloužení lhůty k doplnění podkladů, ale správní orgán na žádost nereagoval, nicméně stavebník listiny doložil a stavební úřad poté pokračoval v řízení, a nerozhodl o zastavení. Je zjevné, že se nejedná o rozhodnutí ve skutkově a právně srovnatelném případě.

[15] Krajský soud nepochybil ani v tom, že neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ze stěžovatelkou namítaného důvodu, že správní orgán neodůvodnil, proč podání žaloby ve věci sp. zn. 31 A 13/2016 nepředstavovalo předběžnou otázku. Krajský soud reagoval na námitky stěžovatelky, že správní orgány měly vyčkat, jak o otázkách, jež považovala za tzv. předběžné, rozhodne správní soud. V odstavcích 70. až 77. napadeného rozsudku připomněl, že usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení bylo vykonatelné doručením stěžovatelce, a podrobně vysvětlil, proč nebylo rozhodnutí

správního soudu o žalobě proti odvolacímu rozhodnutí o přerušení řízení nezbytné pro vydání napadeného ani prvostupňového rozhodnutí. Podrobil věcnému přezkumu dílčí závěr stavebního úřadu, že o předběžnou otázku nešlo, který byl v napadeném rozhodnutí žalovaným ještě rozveden v odstavci druhém na straně 6. Napadené a prvostupňové rozhodnutí tvoří z hlediska odůvodnění jeden celek, takže postačí, když odůvodnění obsahuje alespoň jedno z nich, což bylo v této věci naplněno (v žalobě stěžovatelka poukazovala pouze na obsah prvostupňového rozhodnutí k tomuto bodu a argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí pominula). Krajský soud výslovně dostatečnost odůvodnění posuzoval v části o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (odstavec 51) a shledal je stručným, ale dostatečným, s čímž se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

[16] Nejvyšší správní soud ani nesouhlasí se stěžovatelkou, že byla zkrácena na právu podat opravný prostředek proti rozhodnutí o neprodloužení lhůty. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že společné rozhodnutí o neprodloužení lhůty a o zastavení řízení do práv stěžovatelky nezasáhlo, neboť případný opravný prostředek proti rozhodnutí o neprodloužení lhůty nemá odkladný účinek, takže řízení bylo možné zastavit, aniž by bylo třeba vyčkat rozhodnutí o odvolání. Nadto ani v řízení před správními soudy nevyšlo najevo, že by existoval jakýkoli důvod pro další prodlužování lhůty k doložení náležitostí žádosti, když stěžovatelka ve skutečnosti zřejmě nikdy požadované listiny překládat nehodlala a ve svých četných podáních toliko vyjadřovala své přesvědčení o nezákonnosti přerušení řízení, výzvy k odstranění nedostatků žádosti a postupu úředníků stavebního úřadu.

[17] S námitkou legitimního očekávání stěžovatelky, že bude lhůta k doplnění žádosti prodloužena, se krajský soud náležitě vypořádal v odstavcích 78 a 79 napadeného rozsudku a vysvětlil, že výsledek by byl stejný, i pokud by stavební úřad rozhodl o neprodloužení lhůty samostatně. Je třeba připomenout, že reálně měla stěžovatelka více než 20 měsíců na to, aby povinné náležitosti žádosti o dodatečné povolení stavby doložila, ale nikdy se o to ani nepokusila. O dodatečné povolení černé stavby požádala pouze částečně vyplněným formulářem bez zákonem vyžadovaných příloh a na výzvu stavebního úřadu k jejich doplnění nereagovala předkládáním listin, ale zpochybněním oprávněnosti požadavku k jejich předložení. S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že ze správního spisu není patrný ani náznak, že by stěžovatelka hodlala žádost o dodatečné povolení stavebních úprav doplnit o povinné náležitosti, takže ani nevznikl prostor pro úvahy, jaký další časový úsek by jí pro další prodloužení řízení, jež reálně nesměřovalo k dodatečnému povolení stavebních úprav, měl být poskytnut. Napadený rozsudek netrpí nepřezkoumatelností ani vnitřní rozporností kvůli přitakání, že několikaměsíční nečinnost stavebního úřadu mohla u stěžovatelky vzbudit dojem, že její žádosti o prodloužení lhůty se „mlčky“ vyhovuje. Tak tomu také bylo – podklady nutné k posouzení žádosti měla doplnit do 30. 11. 2015 a po celou dobu až do vydání prvostupňového rozhodnutí dne 17. 7. 2017 tak mohla učinit, což se ale (ani nikdy později) nestalo. Správní orgány tím, že o žádosti o prodloužení lhůty (požadované do okamžiku rozhodnutí o správní žalobě v již zmíněné věci sp. zn. 31 A 13/2016) negativně rozhodly teprve po 19 měsících, fakticky vytvořily velkorysý časový prostor pro doložení listin, které byly pro případné rozhodnutí, jež by nepovolené stavební úpravy dodatečně schválilo, nezbytné.

[18] Námitky nedostatků správního spisu uplatnila stěžovatelka poprvé až v kasační stížnosti, takže se k nim krajský soud neměl příležitost vyjádřit. Jelikož stěžovatelce nic nebránilo namítat nedostatky tohoto typu již v žalobě, vyhodnotil Nejvyšší správní soud v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. tyto námitky jako nepřípustné.

[19] Z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudků ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009-100, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009-123, či ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72) vyplývá, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl. Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 - 80). Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále je myslitelný argument, podle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencí. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89). Absence věcné úvahy soudu, proč považuje navrhované důkazy za nadbytečné, pak může být překlenuta pouze v případě zjevně irelevantních důkazních návrhů. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019-42).

[20] Pokud jde o v žalobě navržené výslechy pracovnic stavebního úřadu, krajský soud si při jednání s ohledem na nepřehlednost žaloby v součinnosti se stěžovatelkou ujasňoval, na kterých z uplatněných důkazních návrhu trvá, a požadoval vysvětlení, k jakým námitkám se vztahují a co má být jejich prostřednictvím prokazováno. Mezi jinými rozhodl neprovést výslechy účastníků ani svědků, pracovnic stavebního úřadu, což (jak plyne ze záznamu z jednání konaného dne 6. 10. 2020) odůvodnil přístupem k ostatním navrhovaným důkazům a vlastně i tím, jak se postavil k námitkám, s nimiž tyto důkazy souvisí. Z napadeného rozsudku pak plyne, že krajský soud žalobní výhrady směřující k hodnocení pravdivosti tvrzení úřednice prvostupňového správního orgánu vyhodnotil jako svou povahou vyjadřující „animozitu“ stěžovatelky k této osobě míjející podstatu sporu, jež byly posouzeny jako námitky podjatosti, proti jejichž vyřízení žaloba nebrojí. Proto krajský soud uzavřel, že ani nevypořádání odvolacích námitek o nepravdivosti určitých tvrzení úřednice stavebního úřadu nemohlo mít vliv na zákonnost postupu ani rozhodnutí správních orgánů.

[21] V projednávaném případě soudy posuzovaly toliko právní otázky související s řádným vedením správního řízení a splněním předpokladů pro jeho zastavení, jak je podrobně popsáno výše, skutková stránka věci nebyla mezi stranami sporná. Nedostatek odůvodnění neprovedení důkazu je sice pochybením krajského soudu, ale takovým, které nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Podle Nejvyššího správního soudu patří totiž výslechy pracovnic stavebního úřadu právě mezi „zjevně irelevantní“ důkazy ve

smyslu výše citované judikatury. Nemohly totiž potvrdit ani vyvrátit žádnou skutečnost, na níž by bylo závislé posouzení důvodnosti žalobních bodů. Všechny rozhodné skutečnosti plynuly z listin založených ve správním spisu, především z přezkoumávaných rozhodnutí, usnesení o přerušení řízení a stanovení lhůty a žádosti stěžovatelky o prodloužení této lhůty (pro řízení před krajským soudem měla význam i výzva k doplnění náležitostí odvolání, odvolání a další), jejichž obsah stěžovatelka nezpochybňovala, pouze z nich dovozovala jiné závěry než správní orgány i krajský soud. Krajský soud při jednání o neprovedení navržených důkazů (správně) rozhodl a zároveň vysvětlil, co jej k tomu vedlo. Že opomněl odůvodnění zamítnutí těchto důkazních návrhů promítnout do písemného odůvodnění rozsudku, je jistě procesní vadou, ale takovou, která nezákonnost napadeného rozsudku nezpůsobuje, a není důvodem pro jeho zrušení.

IV. Závěr

[22] Stěžovatelce se nepodařilo kasační argumentací zákonnost napadeného rozsudku zpochybnit, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu